

KEIKALLA

TEA FOR TWO – 1993 (Kokkola)

Tapio Kankaanpää – saksofoni, Juha Pulkkinen – koskettimet, Kaj Jacobson – laulu.

Seuraavassa Kaj Jacobson selvittää pintapuolisesti omaa soittohistoriaansa.

Oma musiikkihistoriani keikkaelämästä ajoittuu 1970-luvun alkupuolelle, jolloin aloitin Tauno (Tane) Kiviahon Tulenkestävien solistina. Tanen yhtyeen solistina oli aiemmin Bengt Huhta, joka voitti syksyn sävelen 1967. Penan muuttaessa Helsinkiin, tuli solistiksi veljeni Christer (Mikael) Jacobson. Kun hän puolestaan voitti Tähti jahti 69 kilpailun, muutti hän sen myötä myös Helsinkiin ja sittemmin Tampereelle Jorma Veneskosken ohjelma-yhtiöön. Kun Tane oli kysynyt Christeriltä, kenet hän siinä tilanteessa ottaa solistiksi, oli Christer tokaissut, että ota Kaj. – Siellä se on vinttikamarissa harjoitellut monta vuotta ja osaa valmiiksi jo useimmat biisit, mitä hänkin laulaa. Tane oli tuumannut siihen, että pyydäpä poika koelauluun. Minähän menin ”töppärille” ennen keikan alkua ja siitä se sitten lähti. Tane sanoi koelaulun päätteeksi, että tule sitten laulamaan lisää heti, kun yleisö tulee ja ensi lauantaina sitten mennään Vetelin Veikkolaan, Isojärven treenikämpän kautta. Oli se aikamoinen elämänmuutos 17-vuotiaalle pojalle, joka vielä muutama vuosi aikaisemmin rakenteli korsuja puihin. Keikkoja oli paljon maakunnissa ja laivalla reitillä Pietarsaari-Uumaja-Skellefteå.

Pari vuotta olin orkesterissa, jonka jälkeen tein satunnaisia keikkoja eri kokoonpanoissa. Orkesterin kokoonpanon muodostivat tuolloin Tauno Kiviaho, Timo Lehto, Taisto Lehto, Timo Kamsula, Raimo Tanskanen (oli opettajani kansakoulussa) ja Kaj Jacobson.

KEIKALLA

Joskus 1980-luvun loppupuolella Juha Pulkkinen soitti ja tiedusteli, josko kokeilisimme biisejä duopohjalta. Hän oli hankkinut ajanmukaisen hyvän keyboardin, soittanut paljon ja perehtynyt sen tarjoamiin soundimaalimoihin jo pitemmän aikaa. Niinpä aloimme Jussin kanssa käymään intensiivisesti kappaleita läpi laidasta laitaan, mistä vain nuotteja löytyi. Ja niitähän riitti. Jussi oli ahkerasti näppäimistön takana, teki taustoja ja soitti koko ajan. Kävimme sovitukset yhdessä läpi ja sovimme muutoksista, jos aihetta oli. Niin ahkeria olimme, että ohjelmistomme käsitti noin neljäsataa kappaletta. Olimme siinä mielessä uranuurtajia, että tämäntyyppistä duoa ei keikoilla juuri käynyt. Tässä yhteydessä on mainittava silloinen Sällskapsklubbenin vetäjä Rainer Kotka, joka uskoi asiaamme. Saimmekin hänen kauttaan paljon keikkoja niin ”klubbenille” kuin myös useana kesänä Mustakarille, jolloin siellä vielä tanssittiin.

Ennen keikkoja meidän oli kuitenkin keksittävä duolle nimi. Olimme molemmat siihen aikaan innokkaita perho- ja vapakalastajia, erämaissa viihtyjiä ja toden sanoakseni olemme sitä edelleen, joten luonnollinen nimivalinta oli Catch and Release. Tätä nimeä käytimme pari vuotta. Nimenmuutos tuli ajankohtaiseksi, kun Saarukan Allan tarjosi keikkaa Alavetelin Seljesiin. Tarkoitus oli kokeilla tulisiko tanssijärjestelyistä mitään sillä leirintäalueella. Allan tiedusteli, että mikä bändin nimi laitetaan lehteen? Kun sen kerroin, sanoi Allan, että sehän ei taivu yhdenkään Alaveteliläisen suussa. Sanoin hänelle, että keksi parempi. Allan sanoi kuuntelevansa juuri radiota toisella korvalla, josta kuului kappale Tea for two, joten sopiiko että laitetaan Tea For Two? Sanoin, että sopii ja niin olemme esiintyneet sillä nimellä jo 20 vuotta.

1990-luvun puolessa välissä saimme merkittävän vahvistuksen kokoonpanoomme. Jussi Pyysi Kankaanpään Tapion mukaan treenaamaan. Hänen soittimensa on saksofoni. Tapsa on opiskellut Kaustisen musiikkilukiossa ja soitto oli jatkunut harrastusmuotoisesti, mutta Tapsan tavoin intensiivisesti. Siitähän se lähti liikkeelle tämän trion vaiherikas harjoittelu- ja keikkaelämä. Biisivalikoima laajeni entisestään 1930 – 1960-lukujen elokuvasävelmistä jazz-evergreeneihin, rokkiin, poppiin, iskelmiin jne. Jokaiselle jotakin. Tämä ilmeni siinä, että saimme keikkoja myös isommilta tanssipaikoilta ja ravintoloista. Teimme useamman Lapinkeikan mm. Saariselälle ja Luostolle. Innostusta kuvaa hyvin se, että Tapsa, joka oli PeeÄssän toimitusjohtajana Kuopiossa, saattoi ajaa esimerkiksi Kokkolaan keikalle ja keikan jälkeen takaisin kotiin, Kuopioon, koska oli niin kiva soittaa.

2000-luvun alkupuolella teimme vuoden aikana mieliin painuvan ns. kiertueen ympäri Suomen. Se sisälsi keikan Haikon kartanossa, Kotkassa, Hotelli Rauhalahdessa Kuopiossa, Kylpylä Serenassa Turussa ja Hotelli Kampissa Helsingissä, jossa hovimestarin mukaan ei muita bändejä ollut vielä soittanut. Samassa peilialissa, josta oli tv-lähetys itsenäisyyspäivän jatkoilta vuonna 2016. Tunsimme olevamme tähtiartisteja, kun valkoisiin käsineisiin pukeutuneet piccolot kantoivat soittokamat estradille. Seuraava keikka oli seuraavalla viikolla Pyhäjoen Nuotta Pubissa ja niin meidät palautettiin jälleen maan pinnalle.

Kuten varmaan kaikille soittajille, niin myös meille on vuosien varrelta kertynyt muistoja, kivoja ja surkuhupaisia hetkiä, joista riittää muistelemista pitkälle tulevaisuuteen.